

РЕШЕНИЕ

№ 2532

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 21.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12168** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 226, вр. Глава единнадесета от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

По адм. дело № 13217/2019 г. Административен съд София – град, 19^{-ти} състав се е произнесъл с Решение № 4815/09.09.2020 г., с което е отхвърлил предявената от [фирма] искова молба, вх. № 27048/05.09.2019 г., срещу [община], за обезщетяване на имуществени вреди, в общ размер на 2 741 853, 25 лева (главници и лихви). Твърди се, че вредите са причинени от незаконосъобразна Заповед № РД-25-1777/12.12.2006 г., с която кметът на [община] е определил дружеството – ищец (предишно наименование [фирма]) за спечелил конкурс, за продажба на 32,2% от Хотелски комплекс „Шумен“. Съдебното решение е отменено като неправилно с Решение № 12195/29.11.2021 г. на Върховния административен съд, състав на Трето отделение, по адм. дело № 12281/2020 г. и делото е върнато за ново разглеждане. Мотивите на касационния съд за отмяната може да бъдат обобщени така: решението „е постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели от своя страна и до необоснованост на същото, както и до постановяването му в противоречие с материалния закон“; съдът не е упражнил правомощията си по чл. 9, ал. 3 и ал. 4 АПК, конкретизирани в чл.171, ал. 4 от АПК и не е напътил страните, че за някои обстоятелства от значение за делото не сочат доказателства; в резултат на това нарушение делото е останало неизяснено от фактическа страна, като за особено съществени фактически твърдения на страните не са събрани относимите

доказателства, конкретизирани с касационното решение.

В съответствие с мотивите на касационното решение настоящият съдебен състав, с разпореждането за насрочване на делото даде указания на страните, съответно: за уточняване и конкретизиране на исковите претенции, както и за доказване на същите; представяне доказателства за насрещно доказване. С молба от 12.01.2022 г. адвокатът – пълномощник на дружеството – ищец е заявил изменение размерите на исковите претенции, както следва: имуществени вреди, в общ размер на главниците – 1 831 803 лева, от които:

А/ 1 542 962, 50 лева, представляващи платена цена по договор за покупко – продажба; 37 031 лева – платена административна такса; 87 004 лева - платен данък за придобиване на недвижим имот; 164 805 84 лева платени местни данъци и такси;

Б/ мораторни лихви за периода от 04.09.2016 г., до 04.09.2019 г., в общ размер на 557 682, 38 лева, както следва: 469 746, 37 лева върху главницата от 1 542 962, 50 лева; 11 273, 90 лева върху главницата от 37 031 лева; 26 487, 89 лева върху главницата от 87 004 лева; 50 174, 22 лева върху главницата от 164 805 84 лева. Понеже се касае за изменение размера на предявения иск, в посока намаляване, по аргумент от чл. 214, ал. 1, изр. трето, предл. първо ГПК Съдът допусна такова изменение.

В съдебното заседание пълномощникът на ищеца – адвокат Ж.: поддържа исковата молба и тази за изменение цената на иска; не ангажира нови доказателства; не заявява претенция за разноски и не прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Ответникът отрича претендираното право на обезщетяване, подробни съображения за което са изложени в отговора по чл. 131 ГПК и в представената писмена защита. С молба представи описани в същата заверени преписи на писмени доказателства, които са приети без оспорване. Претендира възстановяване на разноски.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в настоящия състав, приема за установено по безспорен начин следното.

Исковите претенции на [фирма] се основават на отменена от Окръжен съд – Шумен, с Решение № 1/12.11.2013 г., по адм. дело № 3/2009 г. (влязло в законна сила на 10.09.2014 г.) ЗАПОВЕД № РД-25-1777/12.12.2006 г. на кмета на [община], с която дружеството – ищец (предишно наименование [фирма]) е определено за спечелило конкурса, за продажба на 32,2% от Хотелски комплекс „Шумен“. Заповедта била издадена след проведен конкурс по реда на ЗОС. Провеждането на конкурса е в изпълнение на т. 5 от Решение № 782 на Общински съвет - Шумен, по Протокол № 41/29.09.2006 г. Въз основа на тази заповед, на 13.12.2006 г. между Община - Шумен и [фирма] е сключен договор, изх. № 25-01-809/13.12.2006 г. за продажба на недвижим имот - частна общинска собственост, по силата на който: Общината продава, а търговското дружество купува недвижим имот, представляващ 32,2% от „Хотелски комплекс Шумен“, находящ се на площад „О.“ в [населено място]. Продажната цена на имота е определена на 1 851 555 лв.; [фирма], в седмодневен срок от връчване на заповедта, с която е определен за купувач е следвало да заплати, след приспадане на внесения депозит: сумата от 1 357 962, 50 лв. (без ДДС); 2% данък придобиване, по ЗМДТ – 87 004 лв.; 2% административна такса – 37 031 лв. и 20% ДДС – 308 592. 50 лв. Договорът бил вписан в Службата по вписванията – Шумен, съгласно [чл. 18 ЗС](#). Така определените суми били внесени от дружеството – ищец и за този факт не се спори. Част от тези суми съставляват и исковите претенции, обобщени по – горе. На основание договора от 13.12.2006 г. е съставен Нотариален акт № 56/14.12.2006 г., том X., рег. № 12812,

дело № 2165.2006 г., с който [фирма] е признато за собственик на 32,2% от „Хотелски комплекс Шумен“. Впоследствие, през 2015 г. (след отмяната на Заповед № РД-25-1777/12.12.2006 г. на кмета на [община]) [фирма] е предявило пред Окръжен съд – Шумен искове, против Община – Шумен, за: разваляне на договора за продажба, изх. № 25-01-809/13.12.2006 г., а в условията на евентуалност - за прогласяване нищожността му; за осъждане на ответника да заплати 3 479 424, 69 лева, от които: главница - 1 831 803, 34, представляваща сбор от заплатената цена, данък за придобиване на имуществото, административна такса, платени данъци за недвижим имот и такса битови отпадъци, както и мораторните лихви върху платените суми от датата на плащането, до 10.03.2015 г., в общ размер на 1 647 621, 35 лева. С решение № 100/30.11.2017 г. на Окръжен съд – Шумен, по т. дело № 435/2015 г. исковете са отхвърлени изцяло. След обжалване на решението, Апелативен съд – В., с Решение № 147/25.06.2018 г., по т.д. № 194/2018 г. е отменил решението на първоинстанционния съд, в частта относно отхвърления иск за прогласяване нищожност на договора за продажба на 32,2% от Хотелски комплекс „Шумен“, изх. № 25-01-809/13.12.2006 г., като е обявил договора за недействителен. В останалата част решението на Окръжен съд – Шумен е оставено в сила. В мотивите на апелативното съдебно решение е посочено, че: фактическият състав на смесените продажбени правоотношения, съдържащи административен и гражданско-правен елемент няма сукцесивен характер; неосъществяването на поредността на дължимите от продавача правни действия не води до нищожност, а до висяща недействителност на продажбената сделка, която се превръща в окончателна, ако ненастъпването на административния елемент стане сигурно; порокът в тази хипотеза може да се отстрани, чрез нов акт с ретроактивно действие; допустимо е с последващи решение на Общински съвет – Шумен и заповед на кмета на Общината да се заместят и санират липсващите административноправни елементи в сделката, като постановеният надлежен административен акт може да saniра сключената сделка и да отстрани състоянието на висяща недействителност. Апелативният съд е приел още, че: исковите претенции за връщане обратно на платеното по сделката с Община – Шумен са погасени по давност, понеже висящата недействителност е вид нищожност, а началната дата на погасителната давност при нищожните сделки е датата на размяна на престациите, т.е. - м. 12.2006 г.; доколкото претенцията за връщане на платеното е предявена едва на 30.06.2015 г., а насрещната страна своевременно е направила възражение за погасяването ѝ по давност, на лице е хипотезата на чл. 110 ЗЗД; тъй като сумите, платени по сделката съставляват вреди за ищцовото дружество, причинени от отмяната с обратно действие на административен елемент от фактическият състав на прехвърляне правото на частна общинска собственост (Заповед № РД-25-1777/12.12.2006 г. на кмета на Община – Шумен – отменена), тези вреди следва да се претендират по реда на чл. 203 и сл. АПК. С определение № 444/15.08.2019 г. на ВКС, по т.д. № 3197/ 2018 г. решението на Апелативен съд –В. не е допуснато до касационно обжалване, следователно е влязло в законна сила на 15.08.2019 г.

Междувременно, с Решение № 1009 по Протокол № 50/28.05.2015 г. Общински съвет - Шумен, въз основа на приетия финансово-икономически анализ и изложени в решението мотиви, на основание чл. 21, ал. 1, т. 8 ЗМСМА е потвърдил извършените от кмета на [община] действия по подготовката, проведената конкурсна процедура и сключването на договор № 25-01-809/13.12.2006 г., с който [община] е продала на

[фирма] 32,2% от Хотелски комплекс „Шумен“. Решението на общинския съвет е оспорено пред Административен съд – Шумен, но с Решение № 43 от 05.05.2017 г. по адм. дело № 237/2015 г. оспорването е отхвърлено изцяло, като решението е потвърдено с Решение № 10599/23.08.2017 г. на ВАС, по адм. дело № 8783/2016 г. При съобразяване с влязлото в сила Решение № 1009 по Протокол № 50/28.05.2015 г. на Общински съвет - Шумен и на основание чл. 35 от Закона за общинската собственост кметът на Община - Шумен е издал Заповед № РД-25-2818/16.12.2019 г., с която [фирма] е определено за спечелило конкурса за продажба на посоченото по-горе общинско имущество. Не се твърди от страна на дружеството – ищец, съответно – не се сочат доказателства за оспорване на тази заповед, което означава да е влязла в законна сила и така да е саниран порокът, обусловил прогласяването от Апелативен съд – В., по т.д. № 194/2018 г. на висяща недействителност, на договора, изх. № 25-01-809/13.12.2006 г. за продажба на 32,2% от Хотелски комплекс „Шумен“. С други думи и понастоящем [фирма] е надлежен собственик на описания по-горе имот - 32,2% от „Хотелски комплекс Шумен“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като съобрази характера на производството от процесуална страна, както и заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата, приема че исковата молба е изцяло неоснователна и недоказана.

Исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл.чл. 203-206), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: а) причинени вреди (в случая – имуществени); б) незаконосъобразен акт, действия/бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата, отменени по съответния ред (в случая се сочи отменената от Окръжен съд – Шумен, с Решение № 1/12.11.2013 г., по адм. дело № 3/2009 г. Заповед № РД-25-1777/12.12.2006 г. на кмета на [община], с която дружеството – ищец е определено за спечелило конкурса, за продажба на 32, 2% от Хотелски комплекс „Шумен“); в) пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилата вреда (вреди).

Предвид така очертания фактически състав и по аргумент от чл. 4 ЗОДОВ, на изследване в процесния случай подлежи: 1. причинени ли са на ищеца твърдените от него имуществени, изразяващи се в това, че след като е сключил с Община – Шумен Договор, изх. № 25-01-809/13.12.2006 г. за покупка на 32, 2% от „Хотелски комплекс Шумен“ и се е снабдил с нотариален акт, е заплатил цената по договора, дължимите местни данъци и такси, и пр.; 2. установява ли се пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразната (отменена от Съда) Заповед № РД-25-1777/12.12.2006 г. на кмета на [община] и евентуално настъпилите имуществени вреди.

Отговорите и на двата въпроса са отрицателни.

В тежест на ищеца, в условията на пълно и главно доказване е да установи фактите и обстоятелствата, на които основава претенциите си. Ищецът не доказва два от

елементите на отговорността по чл. 1 ЗОДОВ – пряка и непосредствена причинна връзка между отменената като незаконосъобразна Заповед № РД-25-1777/12.12.2006 г. на кмета на [община] и настъпили вреди, причинени като пряка последица от тази заповед.

Дружеството – ищец не установи и не доказа, че дефинираните като искиви претенции суми представляват имуществени вреди, т.е., че се касае за неоснователно платени (без основание), съответно: цена по договора за покупко – продажба на идеални части от Хотелски комплекс „Шумен“; платена административна такса; платен данък за придобиване на недвижимия имот; платени местни данъци и такси, със стойността на които е намалено имуществото му. Тези суми можеше да се считат за неоснователно платени само в случай, че [фирма] бе отстранено от имота и поради това е било лишено от възможността да го владее, да го ползва и да се разпорежда с него. Такива данни и твърдения няма. Не се твърди продавачът по договора да е оспорвал правото на собственост, на приобретателя или да се е позовавал по какъвто и да е повод на т. нар. „висяща недействителност“ на сделката. Косвено доказателство за пълноценното упражняване правото на собственост е представеният от ответника Нотариален акт за договорна ипотека на недвижим имот, № 13, том XI, по нотар. дело № 1427/2012 г., неоспорен от ищеца. Според този нотариален акт, на 16.12.2012 г. за обезпечаване на банков кредит на [фирма] (предишното наименование на [фирма]) е учредена ипотека, в полза на [фирма], върху 32, 2% от „Хотелски комплекс Шумен“. От страна на ищеца не се твърди, че не е упражнявал пълноценно правото си на собственост, през целия период – от датата на сключване Договор, изх. № 25-01-809/13.12.2006 г., до предявяване на исковата молба и след това. Следователно, паричните суми по договора от 13.12.2006 г. са заплатени на валидно правно основание и не може да бъдат отчетени като имуществени вреди за ищеца.

Дори да бъде прието условно, че сумите са платени неоснователно, т.е. че представляват имуществена вреда, не съществува пряка и непосредствена причинна връзка между отменената от Съда Заповед № РД-25-1777/12.12.2006 г., на кмета на [община] и вредата. Както споменава в мотивите си и Апелативен съд – В. (Решение № 147/25.06.2018 г., по т.д. № 194/2018 г.), касае се за смесен фактически състав, съдържащ административен елемент (Заповед № РД-25-1777/12.12.2006 г., на кмета на [община]) и облигационен елемент – договор за покупко – продажба на имот, частна общинска собственост. Заповедта на кмета, по аргумент от чл. 44, ал. 1, т. 7 ЗМСМА само обективира резултата от проведения, в изпълнение на т. 5 от Решение № 782 на Общински съвет - Шумен, по Протокол № 41/29.09.2006 г. конкурс, в който единствен участник (кандидат) е бил [фирма]. Тази заповед, сама по себе създава само права за дружеството (по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК), но не създава задължения. Дружеството е имало възможност да се откаже от последващи волеизявления, а именно – да сключи предложения от Общината договор, условията по който всъщност са били съобщени и като условия на конкурса. Вярно е, че заповедта е била отменена, но е отменена, считано от 10.09.2014 г., а договорът е сключен на 13.12.2006 г. Видно е от представените от ответника, по адм. дело № 13217/2019 г. извлечения от банкова сметка на [фирма], че като е внасяло сумите, чието връщане сега претендира като обезщетение, дружеството е посочвало за основание договора от 13.12.2006 г., а не Заповед № РД-25-1777/12.12.2006 г., на кмета на [община]. Каза се вече по – горе, че опитът на дружеството – ищец да развали договора е приключил неуспешно, предвид цитираните Решение № 100/30.11.2017 г. на Окръжен съд – Шумен, по т. дело №

435/2015 г. и Решение № 147/25.06.2018 г., по т.д. № 194/2018 г. на Апелативен съд – В.. Няма как да не бъдат споделени и мотивите на апелативния съд за правната възможност „висящата недействителност на продажбената сделка“ (договорът от 13.12.2006 г.) да стане окончателна, но само в случай, че не бъде издаден нов индивидуален административен акт, с ретроактивно действие. Именно такъв акт представлява издадената от кмета на Община - Шумен втора заповед - Заповед № РД-25-2818/16.12.2019 г., с която [фирма] отново е определено за спечелило конкурса, за продажба (закупуване) на посоченото по-горе общинско имущество. Тази заповед е в изпълнение Решение № 1009 на Общински съвет – Шумен, по Протокол № 50/28.05.2015 г. (влязло в сила на 23.08.2017 г.), с което са потвърдени извършените от кмета действия по подготовката, проведената конкурсна процедура и сключването на договор № 25-01-809/13.12.2006 г. Противно на констатациите от отменителното касационно решение на ВАС, по 12281/2020 г., в адм. дело № 13217/2019 г. на АССГ, на л.л. 14, 15 се съдържа Заповед № РД-25-2818/16.12.2019 г., с която [фирма] отново е определено за спечелило конкурса, както и разписка за съобщаването ѝ на дружеството, на 18.12.2019 г. Заповедта обаче не е била оспорена. Едва с касационната си жалба до ВАС, против Решение № 4815/09.09.2020 г. на Административен съд София – град, 19^{-ти} състав, адм. дело № 13217/2019 г. ищецът е заявил твърдение, че заповедта е нищожна, за което Съдът бил задължен да следи служебно. Настоящият състав на решаващия съд не приема за свое задължение, в настоящото производство, по реда на Глава единадесета АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ инцидентно да се произнася, относно валидността на издадената от кмета на [община] № РД-25-2818/16.12.2019 г., с която [фирма] отново е определено за спечелило конкурса, за продажба (закупуване) на посоченото по-горе общинско имущество. С. ясно, че основанието да се претендират вреди е отменената Заповед № РД-25-1777/12.12.2006 г., на кмета на [община], а не заповедта от 16.12.2019 г. В тази връзка Съдът приема, че **не дължи** произнасяне, на основание чл. 17, ал. 2, изр. първо, вр. ал. 1 ГПК, досежно валидността на Заповед № РД-25-2818/16.12.2019 г., понеже разпоредбата на чл. 204, ал. 5 АПК препраща към ГПК, само относно съдържанието на исковата молба, приложенията към нея и доказателствата. Независимо от това становище, предвид доводите за нищожност, изложени в касационната жалба по адм. дело № 12281/2020 г. на ВАС, настоящият съдебен състав не намира основание да приеме заповедта за невалиден индивидуален административен акт, понеже (каза се по – горе) тя е издадена в изпълнение на Решение № 1009 на Общински съвет – Шумен, по Протокол № 50/28.05.2015 г. (влязло в сила на 23.08.2017 г.). Поради това не може да бъде прието, че заповедта е издадена „*при липса на валидно отпочнато производство*“, както твърди адвокатът – пълномощник на ищеца. Освен това, както правилно е отбелязано и в писмената защита от адвокатите на ответника, [фирма] няма правен интерес да желае прогласяване нищожност на заповедта, която е изцяло в негов интерес.

В обобщение на изложените до тук мотиви Съдът приема, че исковата молба, така както е предявена, изцяло е неоснователна и недоказана.

Отхвърлянето на исковата молба изисква (чл. 226, ал. 3 АПК, вр. чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ) Съдът да се произнесе и относно претенциите на ответника, за възстановяване разноските за водене на делото. В съдебното заседание по настоящото дело адвокатът на ответника – адвокат Г. заяви буквално, че поддържа „искането за присъждане на разноски, съгласно представения в предходното дело списък“. В адм. дело № 13217/2019 г. е наличен списък по чл. 80 ГПК (л. 44) и договор за правна помощ (л. 21), с уговорено възнаграждение от 23 368, 80 лева, платени по фактура от 16.12.2019 г. на 18.12.2019 г. (доказателства на л.л. 22, 23). Пред Върховния административен съд, по адм. дело № 12281/20 г. адвокат Г. не е претендирал разноски за касационната инстанция. Поради това ищецът дължи да възстанови на ответника сторените разноски за водене на делото пред АССГ, в размер на 23 368, 80 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203-205 АПК, вр. чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана исковата молба от [фирма], вх. № 27048/05.09.2019 г., изменена, относно цената на иска с молба, вх. № 914/12.01.2022 г., срещу ОБЩИНА ШУМЕН.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да възстанови на ОБЩИНА ШУМЕН заплатеното възнаграждение за адвокат, в размер на 23 368, 80 лв. (двадесет и три хиляди, триста и шестдесет и осем лева, и 80 ст.).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: